

Sygn. akt VIII C 513/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. M.

przeciwko P. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód Ł. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. L. kwoty 26.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 września 2011 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie, podał, że w dniu 7 lutego 2011 r. zawarł z pozwanym umowę sprzedaży, której przedmiotem był używany samochód R. (...), przy czym w imieniu powoda działał jego pełnomocnik – J. Z.. Powód wyjaśnił, że J. Z. zaproponował mu pomoc przy skorzystaniu z usług prowadzonego przez pozwanego autokomisu, zajmującego się sprzedażą samochodów z licytacji (...) Funduszu (...). Po przeglądnięciu strony internetowej (...) Funduszu (...) z ofertami sprzedaży samochodów powód wybrał wymieniony wyżej samochód, a w dniu 2 lipca 2011 r. przelał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 29.000 zł na poczet ceny. Po dokonaniu powyższej wpłaty J. Z. poinformował powoda, że samochód zostanie mu dostarczony w ciągu 7 dni, ale powód do tej pory nie otrzymał samochodu. Kierowane przez powoda wezwania do wydania mu zakupionego pojazdu były bezskuteczne, a zwrócona została mu jedynie kwota 3.000 zł. Pismem z dnia 1 września 2011 r. powód odstąpił od umowy sprzedaży, domagając się zwrotu ceny. W związku ze skutecznym odstąpieniem od umowy, wnosząc powództwo, powód domagał się zatem zwrotu spełnionego przez niego świadczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany zaprzeczył, aby zawierał z powodem umowę sprzedaży. Pieniądze, które powód przelał na jego rachunek bankowy zostały zaś przekazane K. K. (1), który dokonał zapłaty za samochód R. (...), którym powód był zainteresowany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2011 roku powód Ł. M. postanowił nabyć samochód.

Gdy rozmawiał na ten temat z J. Z., wykonującym dla niego roboty budowlane, ten poinformował go, że w nabyciu samochodu może pomóc powodowi jego znajomy A. L. (brat pozwanego P. L.).

W tym celu powód pojechał z J. Z. do W. obejrzeć samochody oferowane przez (...) Fundusz (...). Powód wybrał samochód marki R. (...), którym był zainteresowany.

(dowód: - zeznania świadka A. M., k. 41-42,

- zeznania świadka J. Z., k. 42-43,

- przesłuchanie powoda, k. 72-73.)

A. L. miał zdobyć wybrany przez powoda samochód za pośrednictwem R. Ł., który kupował samochody bezpośrednio od (...) Funduszu (...). Cena za samochód miała zostać zapłacona R. Ł. na rachunek bankowy prowadzony na rzecz R. K..

(dowód: - częściowo zeznania świadka J. Z., k. 42-43,

- zeznania świadka A. L., k. 63.)

J. Z. poinformował powoda, że cena za samochód wynosi 29.000 zł i w celu dokonania zapłaty podał powodowi numer rachunku bankowego pozwanego.

(dowód: - zeznania świadka A. L., k. 63,

- przesłuchanie powoda, k. 72-73.)

W dniu 7 lutego 2011 r. powód przelał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 29.000 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu, k. 19.)

A. L. zadzwonił do pozwanego, informując go o dokonanym przez powoda przelewie na jego rachunek bankowy i zapytał go czy ma możliwość bezzwłocznego przekazania wskazanej sumy na rachunek bankowy prowadzony na rzecz R. K..

(dowód: - zeznania świadka A. L., k. 63.)

Pozwany nie mógł jednak dokonać przelewu, albowiem nie było go wówczas w domu.

(dowód: przesłuchanie pozwanego, k. 73-74.)

Tego samego dnia znajomy A. K. K. na jego prośbę przelał na rachunek bankowy R. K. kwotę 26.000 zł.

(dowód: - wydruk operacji na rachunku bankowym K. K. (1), k. 32,

- zeznania świadka K. K. (1), k. 43,

- zeznania świadka A. L., k. 63.)

Pozwany przekazał zaś bratu całą sumę przelaną na jego rachunek przez powoda.

(dowód: przesłuchanie pozwanego, k. 73-74.)

Następnego dnia córka A. I. L. przelała na rachunek bankowy K. K. (1) kwotę 26.000 zł.

(dowód: - wydruk operacji na rachunku bankowym K. K. (1), k. 32,

- zeznania świadka K. K. (1), k. 43,

- zeznania świadka A. L., k. 63.)

Pomimo rozmów prowadzonych przez powoda z A. L., samochód R. (...) nie został mu wydany, a z wpłaconej sumy 29.000 zł zwrócona została mu jedynie kwota 3.000 zł.

(bezsporne)

Pismem – doręczonym w dniu 7 września 2011 r. – powód oświadczył pozwanemu, że odstępuje od umowy sprzedaży samochodu R. (...). Wezwał również pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 55.000 zł tytułem zwrotu zadatku w podwójnej wysokości, pomniejszonej o zwróconą kwotę 3.000 zł.

(dowód: - oświadczenie powoda z 1 września 2011 r., k. 16,

- potwierdzenie odbioru, k. 17.)

W spornym okresie pozwany miał własną działalność gospodarczą. Prowadził kawiarnię oraz zajmował się handlem samochodami.

Brat pozwanego – A. L. nie był przez niego zatrudniony, a pozwany nie udzielił bratu pełnomocnictwa do zawierania w jego imieniu umów.

(dowód: - zeznania świadka A. L., k. 63,

- przesłuchanie pozwanego, k. 73-74.)

Przed rozpoczęciem niniejszego procesu powód i pozwany ani razu się nie spotkali, ani nie rozmawiali ze sobą telefonicznie bądź w inny sposób.

(dowód: przesłuchanie stron, k. 72-74.)

Oddaleniu podlegały wnioski o dopuszczenie dowodów z zawiadomień o przestępstwie i notatki urzędowej, albowiem dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.).

Na uwzględnienie nie zasługiwał również wniosek o dopuszczenie dowodów z protokołów przesłuchań świadków w postępowaniu karnym, albowiem ich przeprowadzenie byłoby sprzeczne z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą bezpośredniości postępowania dowodowego (art. 235 § 1 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Z dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że strony procesu nie zawarły umowy sprzedaży, o której mowa w art. 535 k.c., ani żadnej innej umowy cywilnoprawnej (np. umowy komisji) dotyczącej samochodu R. (...). Nie można bowiem przyjąć, aby pozwany kiedykolwiek, nawet w sposób dorozumiany, złożył oświadczenie woli o zawarciu umowy z powodem. Natomiast J. Z. oraz brat pozwanego – A. L., z którymi powód kontaktował się w sprawie nabycia opisanego samochodu, nie byli umocowani do podejmowania czynności prawnych w imieniu pozwanego. Ewentualna umowa zawarta przez nich, mimo braku umocowania do działania w imieniu pozwanego, nie stała się również ważna na skutek jej potwierdzenia przez pozwanego (art. 103 § 1 k.c.).

Przebieg na rachunek bankowy pozwanego kwoty 29.000 zł stanowiło zatem świadczenie nienależne, albowiem powód nie był zobowiązany do jego spełnienia względem pozwanego (art. 410 § 2 k.c.). Pozwany, otrzymując od powoda świadczenie nienależne był co do zasady zobowiązany do jego zwrotu (art. 405 w zw. z art. 410 § 1 k.c.), ale spoczywający na nim obowiązek zwrotu świadczenia wygasł, gdy utracił on uzyskaną korzyść w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, a wyzbywając się tej korzyści nie musiał liczyć się z obowiązkiem jej zwrotu (art. 409 w zw. z

art. 410 § 1 k.c.). Przekazując całą otrzymaną od powoda sumę swojemu bratu, pozwany nie miał bowiem wiedzy o czynnościach dokonywanych między powodem i swoim bratem, a w szczególności nie były mu znane żadne ustalenia związane z nabyciem samochodu przez powoda. Skoro zaś z przedstawionych przez obie strony procesu twierdzeń i dowodów nie wynika, aby wcześniej zdarzały się sytuacje, w których brat pozwanego pośredniczył przy transakcjach nabycia samochodu przez osoby trzecie, wskazując, że działa w imieniu pozwanego, bądź nawet podając się za niego, to pozwany mógł przypuszczać, iż powód przelał środki na jego rachunek bankowy jedynie omyłkowo, a faktycznie były one przeznaczone dla jego brata. W takiej sytuacji nie można pozwanemu zarzucić, że nie dochował należytej staranności, albowiem działał w zaufaniu do bliskiej mu osoby.

Brak jest zaś innej podstawy prawnej, która mogłoby rodić po stronie pozwanego obowiązek zwrotu kwoty objętej powództwem. To osoba, która zawiera umowę w cudzym imieniu, nie mając umocowania lub przekraczając jego zakres, jest bowiem obowiązana do zwrotu tego co otrzymała od drugiej strony w wykonaniu umowy, oraz do naprawienia szkody, którą druga strona poniosła przez to, że zawarła umowę nie wiedząc o braku umocowania lub o przekroczeniu jego zakresu (art. 103 § 3 k.c.).

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.